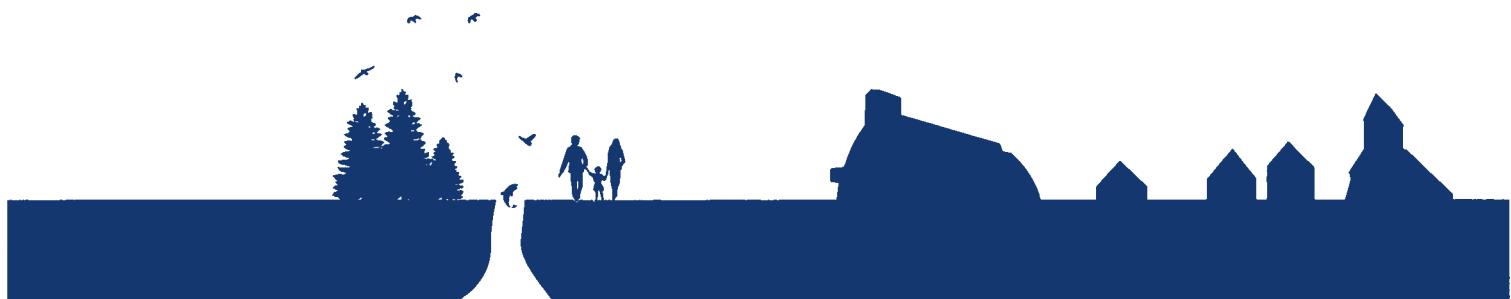

SANGHEFTI

Tvøroyrar kommuna

Innihaldsyvirlit

3	1001 nátt
4	Á, kundu á tíðarhavi
	Bart av brimi
5	Boðar tú til allar tjóðir
6	Dansen på Sunnanø
7	Dýrd á vík og vág
8	Eg minnist úr gomlum sǫgum
	Eg siti so eina
9	Eins og áarstreymur rennur
	Eitt sunnukvøld í plantasjuni
10	Fagra Blóma
	Flóvin Bænadiktsson
12	Føroyar tá sólin
13	Føroyingar sum her nú koma saman
14	Halló, halló tit heima í AT
15	Heimlongsul til Tvøroyri
16	Í góðum veðri hann dyrgdi
17	Lívsmynd
	Lilja mín ljósa
18	Meg minnist eina mynd
19	So vakrar moyggjar
20	Sára
21	Sóljugentan
22	Tað er gott at elska
	Tá kvøldið kemur
23	Zigeunarin og valarin

1001 nátt

1. Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt,
eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt,
eftir 1001 nátt.
2. Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita, hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.
Eftir 1001 nátt.
3. Hvæt um tað, um tíð fór til spillis.
Hvæt um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit fngu at síggja at einki er lánt.
Eftir 1001 nátt.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.....

Hvæt um tað.....

Bart av brimi

Bart av brimi, fjart í villum Atlantshavi
vetrarstormar ýla, streingir streyma strítt,
kyst av sól á sumri, grønt frá fjall til fjøru
liggja Føroyar, fríða fœðilandi mitt.
Har í faðirs garði var í heim eg borin,
aldist upp við móður eyma, fjálga barm,
eins og fuglaungin vermdur undir vongi,
kendi onga neyð og ikki stríð og harm.

Har sum óviti eg eydnusælur leikti
bjargafugl at fleyga og at reka seyð,
gera borðbátar og spæla út at rógvu,
kendi ikki heimsins harða leik um eyð.
Eg sum unglingsur slapp við í øllum fórum
til at royna meg í vaksna manna gerð,
vargaseyð og grind og bjargafugl at veiða,
hoygging, torvskurð, útróður og skipaferð.

Ástarband við undurfagra moy eg festi,
prúð sum Brynhild Buðladóttur, björt og blið,
hon var mín, og mær hin fagrasta í heimi,
enn mitt dreymafljóð, sum fyrr í fornū tíð.
Sjálvt um kavaódn og sjórok stóð um landið,
brimið mól í mól - langt upp í berg og vøll,
boðasløg sum toruljóð og grunnbrot goystu,
dundu kappakvæði hátt í dansihøll.

Summarkvøld í dýrdarlogn fór sól til viða,
sólfevnt Føroyaland í gyltum havi vóð,
sólarroðin vaks, til hon í bálaloga
søkk í vesturhavið, droyrreyð sum ein glóð.
Ungur fór eg út at royna mátt og megi,
mong ár runnu, og eg royndist millum menn.
Aldri tó eg Føroyar, heim og mál mitt gloymdi -
dreymaland mitt kæra var, og er tað enn.

Nú skal stevnast heim til ætt og fornar vinir,
festa aftur fót á gomlu Føroyajørð,
hoyra kvæði ljóða, miklar boðar bróta,
hoyra fugagleim í sól um Beinisvørð.
Eg vil offra Føroyum síðsta mátt og megi,
mál og mentan menna til eg skal í mold.
Her sum rótin rann, við barm tín vil eg hvíla,
Føroyar, fœðilandið, fagrasta á fold.

Á, kundu á tíðarhavi

1. Áh, kundu á tíðarhavi
vit akker kastað ein dag
tá vit hava eydnuna vunnið
so hon ikki rýmdi avstað

2. Tíðin, legg tínar veingir
saman bert hesa stund
meðan eg sälur kyssi
mitt sólfagra ástarsprund

3. Og lótan hin signaða, ríka
á kvirru, ástheitu nátt
áh, lat meg í kossinum doygga
tá hvíli eg æviga gott

Boðar tú til allar tjóðir

1. "Æra skalt tú faðir tín,
æra skalt tú tína móður,
so tær fylgir signing míن.
Landið gevi eg tær tá,
leingi tú har liva má,
fólkið títt tá skal eg kenna,
meðan øld um øldir renna."

2. Føroya mál á manna tungu
merkir: her býr Føroya fólk.
Slektir fornu og tær ungu
eyðkendu seg sum ein bólk,
ið helt fast við fedra mál,
virdu tað av hug og sál,
gloymdu ikki ættarbandið;
byggja tí enn hetta landið.

3. Um nú nýggjar øldir líða,
halt á somu leið vårt starv,
at vit ikki lata svíða
dugnaloysi til hin arv,
sum vit ervdu fedrum av;
tá skal lyftið, sum tú gav,
allan aldur Føroyum tryggja
føroyingunum her at byggja.

Dansen på Sunnanö

1. Där går en dans på Sunnanö, där danser Rönnerdahl med lilla Eva Liljebeck på pensionatets bal och genom fönstren strömmar in från skärgårdsnatten sval doft av syrener och jasmin i pensionatets sal.
2. Och lilla Evas arm är rund och fräknig hennes hy och röd som smulton hennes mun och klänningen är ny.
-Herr Rönnerdahl, det är ju ni som tar vem ni vil ha bland alla kvinnor jorden runt, det har jag hört, haha!
3. -Att ta är inte min musik, nej fröken, men att ge!
Jag slöser men är ända rik, så länge jag kan se.
-Vad ser ni då, Herr Rönnerdahl, kanske min nya kjol?
-Ja, den och kanske något mer! Tag hit en bra fiol.
4. Där går en dans på Sunnanö till Rönnerdahls fiol, där danser vågor, dansar vind och snön som föll i fjol. Den virvlar där, där går et brus igenom park och sal och sommermorgonen står ljus och södergöken gal.
5. Och lilla Eva dansar ut med fänrik Rosenberg och inga fräkner syns på hyn, så röd är hennes färg. Men Rönnerdahl är blek och schön och spelar som en gud och svävar i en högre rymd där Eva är hans brud.

Dýrd á vík og vág

1. Dýrd á vík og vág.
Rúmdin fœgur blá.
Snjóhvítt summardáalak um eingir.
Grasið leiftrar frítt.
Lotið kennist lýtt.
Mýrisnípan spennir sínar veingir.

2. Rodna rók og røð.
Búnast blómubløð.
Smálomb spæla sær á grønum slætta.
Ornar urðargrót.
Haran fim og fljót
spelar sum eitt fok á reyni bratta.

3. Unglingar og sprund
virka nú við skund:
Hann við líggja, hon við síni rívu.
Hennar brá og bros –
hansar' skemt og tos –
ber bert boð um tvey, ið líka lívið.

4. Fagra fjálga stund!
Silvitni um sund.
Fróir flúgva fuglar millum fjalla.
Teirra káta mál
berst um vall og vál.
Gævi dagur aldri fór at halla.

Eg minnist úr gomlum sǫgum

1. Eg minnist úr gomlum sǫgum,
sum móðir míni segði frá
um Føroyar í gomlum dögum,
hvussu føroyingar vóru tá:
roysni og brøgd at gera
teimum á hjarta lá,
høgt mundu teir høvdu bera,
tí fríbøndur vóru teir tá.
2. Trúfastur altið var maður,
vildi ei bróta sítt orð,
í vertskapi fróður og glaður
við egið sum við annans borð.
Ei vin í neyð teir gloymdu.
ærán var teirra mið,
og hana so væl teir goymdu
alt eftir norðmanna sið.
3. Tá stongd var ei bónadans stova,
um ókunnugt fólk kom á leið,
men rómastampur úr kova
og válgarin spardust ei.
Tann, ið av lítlum varð argur,
varð hildin fyri spottt,
tann, sum var ræddur og kargur,
fekk mangan ótelgðan tatt.
4. Ein maður við røttum sinni
kann lálast av rók og rong
men leingi skal liva hans minni
í søgu so væl sum í song' .
Latið ei søguna doygga,
goymið hana so væl,
í dreingja sinni og moyggja
hon mikið útrætta skal

Eg siti so eina

Eg siti so eina
Eg siti so eina við bálið í kvøld,
og hugsi um teg míni elskaða.
Nú sólin fer niður, og náttin gerst køld,
og stjørnurnar glitra himni á.

Eg reið mær avstað til Texas bý,
yvir prærians fløtur, fjøll og líð.
Eg reið mær henda langa veg,
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, míni saðil og eg.

Og nú vit aftur sita saman her,
við longsli eg taki teg í favn,
aftaná hesa longu vandamiklu ferð,
eg teski títt elskaða navn.

Eg reið mær avstað til Texas bý,
yvir prærians fløtur, fjøll og líð.
Eg reið mær henda langa veg,
tí eg skuldi hitta teg,
mín hestur, míni saðil og eg.

Eins og áarstreymur rennur

1. Eins og áarstreymur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdagarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind !
Fagurt hagin nú er skrýddur,
lætt fer lot um fjallatind.

2. Felagar, tit pjókan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síaggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða;
trív tí í ein vallara song !

3. á ið eftir dagsins hita,
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund

Eitt sunnukvöld í plantasjuni

1. Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

2. Tey tosa um stjørnum og mána
sita eina løtu og góða,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

3. O, góða, o, góða, kom og set teg her hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg niður,
/: her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt :/:

4. Eg fjaldur undir greinunum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Fagra blóma

1. Fagra blóma, tú sum prýðir
fjallatindar, berg og skør,
bø og ong og grønar líðir,
hvæt er fagrari á jørð? -
- Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni.
Tað er hon eg valdi mær.

2. Blómur spretta móti vári,
følnað tá ið heystið er!
mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavi er, -
- einaferð hon bert man blóma,
følnar hon eg følni við,
Fylgja skal eg blómu míni
til tann síðsta hvíldarfrið.

Flóvin Bænadiktsson

1. Árla var um morgunin,
sól tók fagurt at skína:
Marita snúðist av hallini út
við fylgismoyggjar sínar.

*Lat meg sova á tínum armi,
ríka jomfrúa.*

2. Árla var um morgunin,
roðar fyri sól:
Marita snúðist av hallini út
við fylgismoyggjar tólv.

3. Marita snúðist av hallini út
við fylgismoyggjar sínar,
Møtti henni Flóvin Bænadiktsson
undir so grønar líðar.

4. Tað var Flóvin Bænadiktsson
hann tók hana í sín favn:
"Gud fyriláti tær, søtan mín,
tú lovaðist øðrum manni!"

5. "Faðir og móðir meg burt góvu,
so mínir frændur fleiri,
tá kom sorgin í mitt bróst
og ikki gleðin meiri.

6. Faðir og móðir meg burt góvu,
so mínir frændir flestu,
tá kom sorgin í mitt bróst
og ikki gleðin besta."

7. "Hoyr tú, frúgvín Marita,
lætta av angist og trega!
eg skal sláa Hermann í hel
og med teg av landi draga.

8. Hoyr tú, frúgvín Marita,
er tað við tín vilja?
eg skal sláa Hermann í hel
og teg frá honum skilja."

9. "Hoyr tað, Flóvin Bænadiktsson,
tað er ikki við mín vilja!
tann sami Gud os saman kom,
hann kann os best at skilja."

10. Marita snúðist haðan burt
í tí sama orði,
hon kom ikki fyrr til hallar heim,
enn Hermann sat yvir borði.

11: "Hoyr tú, frúgvín Marita,
hví hava tíni eygu so runnið?
tú hevur verið við kirkju í dag,
og Flóvan hevur tú funnið."

12. "Eg var meg við kirkju í dag,
men Flóvan ikki fann,
har misti eg mínar gullringar burt
og so mitt reyðargullband.

13. Hoyr tað, harra Hermann,
hvæt eg beri fyri brósti:
vegin er mín sæli faðir,
forðum drongur treystur!"

14. "Hoyr tú, frúgvín Marita,
lætta av angist og trega!
eg skal ríða á markir út
hans banamann at vega."

15. Tann fyrsta píl, í skóginum var skotin,
hon var gjørd av stáli,
hon fleyg fyri harra Hermanns bróst,
hon stansaði hans málí.

16. Tann onnur píl, í skóginum var skotin,
hon var skotin av treysti,
hon fleyg fyri harra Hermanns bróst,
hann fell av sínum hesti.

17. Svaraði harra Hermann,
hann fell av hesti sínum:
"Harra Gud faðir av himmiríki
heilsí mær Maritu míni!"

18 Harra Gud faðir av himmiríki
heilsí mær Maritu míni!
bæði væl og høviskliga
behaldi hon ævi sína!"

19. Gevið ljóð og lýðið á!
eg kvøði sum eg kann:
syrgilig bóru tey boðini
fyri Maritu fram.

20 Frætti tað Flóvin Bænadiktsson,
hann sat í búnum talvi:
deyður er harra Hermann,
so reystur drongur av alvi.

21. Tað var Flóvin Bænadiktsson,
hann sópaði talvið saman,
biður gott fyri riddarans sál,
helsti var hann gamal.

22. "Saðlum várar hestarnar,
og ríðið undir oy!
nú skal festa einkjuna,
eg fekk hana ikki moy!"

23. Saðlum várar hestarnar,
ríðið gjøgnum lund!
nú skal festa einkuna
tað hitt væna sprund."

24. Flóvin býður Maritu
í song við sær at liggja;
Takk havi frúgvín Marita,
hon vildi ei tað boð tiggja!

25. Hon gav seg í nunnukloystur
við so góða trú,
ongá tíð á ævini
livir hon sum nú.

Føroyar tá sólin

1. Føroyar tá sólin í tindrandi megi
stavar á firðir og dandandi vág,
tá kemur hugsjónin til mín i gleði:
Føroyar er land mitt – her aldist eg á.

2. Tá ið so skýmingin sígur um landið,
kámast burt alt, eg í dagsskini sá.
Aldurnar tutlandi spæla á sandi –
stjørnurnar glitrandi glampa á vág.

3. Føroyar, tá stormur í leikandi øði
skakar og knasar – eg dragist at tær.
Tá ið so hvirlurnar leggjast av møði,
alt verður kvirt – tað er dýrd víða hvar.

4. Føroyar, tá stórkavin leggur seg niður,
alt verður snjóhvít úr tindi í strond,
tá kemur til mín hin sælasti friður,
hugtekur meg – tú ert best millum lond.

5. Føroyar, tá mjørkin á sumri teg fjalir,
tindarnir klárir té glitra í sól –
og tá ið sólvindur millum teir spælir
veit eg, tú altíð skal vera mær ból.

6. Føroyar í brimduni, Føroyar í stilli,
Føroyar í havódn og Føroyar í logn,
Føroyar við tínari náttúru villu,
Føroyar – tú ert mær mín dýrasta ogn.

Føroyingar, sum her nú koma saman

1. Føroyingar, sum her nú koma saman,
latum okkum brúka forna mál;
setið tykkum niður her við gaman,
drekkið allir glaðir Føroya skál!
Latum okkum minnast landið kæra,
sum jú okkum øllum dámar væl;
latum okkum høgt teir gomlu æra,
okkum tað til frama verða skal.

2. Har meg móðir bar á mjúkum armi,
har eg lærði grulva, stetla út;
lítið visti eg av neyð og harmi;
tí eg eftir Føroyum beri sút.
Altíð má eg tað í minni bera,
um at landið ei er stórt og gott.
Hvat á jørð kann meiri herligt vera
enn ein føroysk miðjansummarnátt?

3. Har sum titlingar og snípur láta
millum blómur við so góðan frið,
vakurt spæla man smálambið káta,
væl tað trívist undir móðurlið;
har hin lítla vakra áin hastar
lystiliga oman gjøgnum gil,
millum mangar stórar klettar fastar
hon tó altíð havið finna vil.

4. Mangur útlendskur, eg hoyri, sigur:
"Her er bara grátt út yvir grátt;
slíkt, teir halda, "doyvir sinnið niður,
regn og mjørki kann ei gera gott."
Men soleiðis ei teir ungu blíva:
bylgjan blá og fjøllini so brøtt
kunna ungar piltar væl upplíva,
gera teimum fót og hjørtu løtt.

5. Lítið ansast regn og aldubrotið,
tá ið blóðið rennur heitt og lætt;
væl man nytta monnum vadmalskotið,
sum tær ungu moyggjar virka rætt.
Hvat er væl eitt lív við ongum stríði?
Sum ein máni fyri uttan ljós!
Vakrast skínur sól á grønar líðir,
tá ið ælið freka fór sín' kós.

6. Fuglar, sum við fjallatindar byggja,
hvønn ein vetur fara yvir sjógv;
hvørt eitt vár teir munnu aftur hyggja
til tað reiður, sum teir
elska nógv.
Dimmið finnur fugl á síni hillu,
tó hann víða fer um sund og fjørð;
okkum lærir jú tann fuglur villi:
heimið er tað besta stað á jørð.

Halló, halló tit heima í AT

1. Halló, halló, tit heima í AT,
her koma vit við "Marité".
Vit fylgjast rætt sum systrar skulu,
hin Gamla við tjóðrið vísir veg.
So gerið tykkum kláran,
vind merkið várt á stong.
Her koma "Havets Sønner",
teir gista vilja kong.

2. Tungt var at dragsa, í aldu vása,
hin gamla gekk í miðjan sjógv.
Hon av og á kom upp at blása,
men burtur bleiv í næstu gjógv.
Tvær mastrar og ein trossi,
bert skínur brot í brot.
Nú kemur aftur gossi,
hin gamla hevur flot.

3. Og tosað bleiv tað skipanna millum,
hvønn fjóðra tíma í telefon.
Í "Trøllabotni" teir gingu á illum,
teir høvdu allir samlir gron.
Jú, soleiðis kann tað vera,
tá "Havets Helt" er við;
av øllum alvi gera
teir sýna sjómans sið.

4. Krumtappur brotin, skipið á tremur,
tá hoyrist gamla systir kom.
Nú hjartað aftur í bróstið lemur,
hvør maður glaður rópar "home".
Ja, vónin birtist og kagar
fyri hesa manning og fong.
Um fjúrtan-fimtan dagar
vit koma í heita song.

5. Ja, henda ferð, eitt bragd er lokið,
tað voru fimm á "Knarva" borð.
Og góða hjálp til "Kappa" rokið,
alt væl varð skipað, ei stóru orð.
Nú hóma vit aftur fjørðin
og takka Harranum stórt,
vit heilsa familju og øðrum,
nú heim - til løn fyri tort.

Heimlongsul til Tvøroyri

1. Eg hitti fólk, sum siga, at eg droymi,
og ivist ikki, at tey hava rætt,
men tá so fjart er tað, ið mær er kærast,
kann sinnalagið aldri vera lætt.
Men dreymurin er uggi mín í útlegd,
hann tekur meg um lond og yvir høv,
ja, troystar meg við sjónum og við orðum,
ið ikki verða skrivaði í brøv.
Og tá ið mánalýsið gyllir hústøk
í hesum býi hvat er vakrari?
So síggja eygu míni ikki hetta,
tí tá eg droymi meg á Tvøroyri

2. Eg gangi yvir fjøll og grønar líðir
og finni frið, ei aðrasteðs er til,
eg hoyri fugljaljóðið kátt í erva
og ánna tutla oman gjøgnum gil.
Og tá eg komi upp um næsta sýni,
eg hómi ljós, eitt vakurt bygdalag,
har er mítt heim og fólkið, sum mær líkar,
eg komi aftur har ein vakran dag.
Men dreymar enda, tó teir ikki gloymast,
og skjótt so kemur veruleikin við,
men um tey stroyddu vegin her við gulli,
eg altíð velja vil mær Tvøroyri.

Í góðum veðri hann dyrgdi

1. Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturin er.

Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvær teir skola
og snýsa so mangt omanav.

2. Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.

Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni keypti hann skógvær
og hartil ein reyðan hatt.

3. Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.

Á havinum ryturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.

Tá var tað hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

4. So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina føroyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.

Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

5. Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.

Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hørð;
men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

6. So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.

Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðrið hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Lívsmynd

1. Enn eri eg ungur
og enn í góðum lag,
mær tørvar einki fœðibræv
til at prógva tað.
Eg minnist ei mín barnadóp
og mína grulvutíð;

2. Nú eri eg nóg vaksin
til at skilja hvat og hví.
Eg vil elска, eg vil syngja,
eg vil fevna kærleikan,
eg vil leita til tey støð,
har eg finni sannleikan.

3. Lívið er mitt listarverk,
eg máli jú hvønn dag;
Um eg fylli hundrað ár,
ei liðugt verður tað.
Vónin er at myndin mín
ein mildan skugga fær,
tá fólk úr øllum heiminum
frælsið ogna sær.

4. Eg vil elска, eg vil liva,
eg vil syngja friðarlag
saman við so mongum menniskjum,
sum altíð vilja tað....
Vilja gráta, vilja flenna,
ynska frið í heiminum,
og við álit' á hvønn annan
læra mangt av lívinum.

Lilja mín ljósa

1. Kom við mær kæra,
lat okkum fara –
Fjøllini lokka og sólfevnd er fold.
Alskleikur langur,
Vín, sól og sangur
Fevna teg, kyssa títt dúnmjúka hold.

2. Minnini yngja,
fuglarnir syngja .
blómurnar anga í hásummarsól,
Bjartastu rósu
eldfima drósið
Eg fann, tá vit reiddu á lyngheiðum ból.

3. Himnasæl kvóðu
fuglarnir fróðu
lívsins og kærleikans æviga ljóð.
Glitrandi anga,
Dupult so mangar
Blómur – hvør tindur í gullglæmu vóð.

4. Goym fragdarlagið
lít á mitt kvæði,
gloriukransar av sangum um teg.
Hvørt spor vit treða
Minnini læa,
Blómur og fjøll elска teg eins og eg.

5. Einaferð kæra,
stormarnir fara,
oyðandi megi, elskhug og gleim:
Vit skulu syngja
Sangir um yngja
Um kærleikans sólgylta lívsglaða heim.

6. Ver hjá mær drósi
lilja mín ljósa,
menn meg, tá heyststormar fara um skørð
norðlýsið aldar –
stjørnurnar kaldar
og mánagull skyggir á følnaðan svør.

7. Deytt ástartosið,
fryst blómubrosið,
tó skal eg minnast tín lívsdjарva sang!
Sól míн og uggi
Aldri ein skuggi
Elskaða, kom set teg her í mitt fang.

Meg minnist eina mynd

1. Meg minnist eina mynd – eg var lítil tá,
Tó fagrari mynd eg aldri sá;
Tað var lítil bygd, fram við vatn hon lá
Og húsini vóru so fitt og smá

4. Alt átti so friðarlígt hvíldarlag-
kvøldarhvíld eftir strævnan dag.
Sólin var farin um fjallaskarð
Tó enn stóð glæman og lýsti har.

2. Í bønum á blik, lögdu gentur lók,
og roykurin rak yvir grasgrøn tók.
Hvør klettur sum skarlak litaður var,
Og krúnu av tárnri tindurin bar.

5. Ein fögur, ein yndislig summarmynd
við sólseturglæmu um hógan tind –
Og eg kann minnast, eg ynskti mær,
At mær mátti unnast at búgva har.

3. Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,
ein áarlókur rann skamt har frá.
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

6. Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,
og einki havi eg frá tí frætt;
og myndin er burtur – skrødd ella brend,
og eina mynd av mær, ongum øðrum kend.

So vakrar moyggjar

1. So vakrar moyggjar og knappar menn,
sum kunnu teirra gerning gera,
væl finna kanst tú í Føroyum enn,
tí her er gaman at vera.

Um vetrarkvøld um grúgvu samlast øll
at siga søgur bæði um menn og trøll;
stuttligt er har,
tað tykist mær,
ið hvat so aðrir teir halda.

2. At reka seyð, tað so stuttligt er,
at kasta nót og halda snøri;
hvør lítil drongur so glaður fer
at stinga fliður í fjørðu;
og tá ið piltur fer at fiska síl,
í fikku fær hann sær ein góðan dryl:
niðan í dal
hann fara skal
at fáa agn fyri flundru.

3. Í øðrum londum tey gera mat,
sum rætt og slætt kann kallast evja:
“týskar klumper” og “franska sós”
og mangt og hvat tey saman vevja.
Eg skerpikjøt og rikling vraki ei,
gev mær bara tvøst og spik og seið;
gásin væl gödd
og seyðarhøvd,
tað er tann kostur sum mær dámar.

Sára míن

1. Sára eitur genta mín, hon er av Selatrað.
Hon tænir nú í Tjørnuvík og er í góðum lag.
Hjá Peri uppi Suðuri, hon passar høsn og
neyt
og so dugir hon so sera væl at kóka Peri
greyt,

:,: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :,:

2. Sára seymar blóðmørsindur – eltir
garnatálg.
Hon er von og tekkilig, og so er hon so
fjálg.
Hon bindur troyggjur, vøttir mær og lappar
hvørja spjørr,
og fyri tað eg gevi henni lítlan koss á vørr.
:,: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :,:

3. Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt
leygarkvøld.
O, Sára! Sára! Sára, mín, o, sum tú tá var
køld.
Mánin skein á sund og fjør og gylti frystu
ong,
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði hvør
spong.
:,: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :,:

4. Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára
mín,
tá skalt tú vera brúðarklødd, so vøkur og so
fin.
Hjá Peri uppi Suðuri, vit gifta okkum inn,
tann fyrsti lílti “sprellibassin”, hann skal
eita Finn!
:,: O, Sára! O, Sára!
O, Sára mín; hon er av Selatrað. :,:

Sóljugentan

1. Í bö eg gangi tá blómur spretta,
eg gleðist yvir at skjótt er vár –
tá kemur til míin ein lítil genta,
ein sötur ungi um fimm seks ár.
2. Hon sóljutyssi í hondum hevur,
tann fyrsta heilsan frá vársins tíð,
hon mótið mær sum ein vin, hon kennir,
so hjartans fegin hon smílist blíð.
3. Hon spyr meg barnsligt, um eg vil fá tær,
hon hevur heintað tær stutt herfrá,
og um eg vil, so bert fegin tak tær,
tvey eygu siga so klár og blá.
4. So stóru gávu ei nakar gav mær,
sum hendað hondin við boð um vár,
eg pening gevi, so hon kann keypa
eitt silkiband um sítt gula hár.
5. Hon loypir frá mær við tøkk í sinni,
so kát hon dansar á vársins veg,
hon rennir frá mær og ánar ikki,
at tað var hon, sum var góð við meg.

Tað er gott at elska

1. summar ein morgun, snimma tað var
Og sólin dagaði fram
Fingið mær upp í koppin av kaffi,
Og døggin av rútunum rann.
Sólstrálur klivu upp, skygdu burt skuggar,
Leitandi gólvínnum inn
Funnu fram til tín á dýnuni mjúku
Og bóru tær dagin inn.

Tað er gott at elska, tað er gott at elska
Tað er gott at elska, kvinnu sum teg

2. Tú býður mær blíðliga ein góðan
morgun
Og drekkur títt kinverska te
Vøkru bláu eygu tíni
Svøvntung líta á meg
Fjált er at hoyra teg líðandi vakna
Og friðin eg kenni á tær
Tú ert tað dýrasta í mínum lívi,
Tú ert alt sum eg ynski mær

Tað er gott at elska...

3. Ei bert ein maður, men eisini pápi
Tað gleðina miklu ein fær
At kenna tær mjúku smáu hendur,
á morgni um hálsin á mær
At eg eina kvinnu sum teg skuldi fáa,
Er kærleikin einasta svar
Og tá vit inn í ta æviga flyta,
Vil eg elska teg líka nógv har

Tað er gott at elska...

Tá kvøldið kemur

1. Tá kvøldið kemur og sól fer í kav
tá sveipar seg myrkur yvir land og hav.
Men tað tekur tó ei so langa tíð,
Tí brátt tendrast stjørnurnar og mánin.
2. Stjørnurnar glitra og tær lýsa so bjart
Og mánin smílist hugnaligt
í gjøgnum myrkrið svart.
Ja, tey kína tannsovandi barnakinn
Og sveima so blíðliga í teirra dreymar inn.
3. Har ganga tvey við sjóvarstrond,
tey ganga saman hond í hond,
og hugsa um kærleikans sterku bond,
og aldurnar tutla framvið sjóvarstrond.

Zigeunarin og valarin

1. Solen er borte, min dag er forbi
skumringen øver sit trylleri.
Syng lille pige, om elskov og had,
syng om Spanien, det gør mig så glad.

2. Jeg er zigeuner, og hedt er mit blod,
nede i Spanien min vugge stod.
Der har jeg drømt under solgyldne træer,
drømt min elskede er mig så nær.

3. Vi er et folk uden blivende sted,
os er der ingen, der regner med.
Dog er vi mennesker ligesom I,
vi er stolte, så glade og fri.

4. Nu vil jeg drømme i flammernes skær,
drømme min elskede er mig nær.
Syng, lille pige, for nu er vi to,
du skal synge os begge til ro.

*Je eri valari, og heitt er mitt blóð,
uppi í Valinum míν vøgga stóð.
Havi je droymt undir sóleyganum,
hvussu herligt í Valinum tað er.*

www.tvoroyri.fo